

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে নিজকে সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ বুলি ভাবিলে তেতিয়া সত্যযুগী বৃক্ষ দেখিবলৈ পাবা আৰু অপাৰ আনন্দিত হৈ থাকিব।"

প্ৰশ্ন: যিসকল জ্ঞানৰ প্ৰতি অতি আগ্ৰহী সন্তান, তেওঁলোকৰ লক্ষণ কি হ'ব?

উত্তৰ: তেওঁলোকে পৰস্পৰ জ্ঞানৰহে কথা চৰ্চা কৰিব। কেতিয়াও পৰচৰ্চা নকৰিব। একান্তত গৈ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব।

প্ৰশ্ন: এই সৃষ্টি নাটকৰ কোনতো ৰহস্য তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজি পোৱা?

উত্তৰ: এই সৃষ্টিত কোনো বস্তুৱেই সদায় স্থায়ী নহয়, মাত্ৰ এজন শিৱবাবাৰ বাদে। পুৰণা সৃষ্টিৰ আত্মাসকলক নতুন সৃষ্টিলৈ লৈ যাবলৈ কোনোবাতো লাগিব, ড্ৰামাৰ এইটো ৰহস্যও তোমালোকেহে বুজি পোৱা।

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি পুৰুষোত্তম সংগমযুগত অহা পিতাই বুজাই আছে। এইটো সন্তানসকলে বুজি পায় - আমি সকলো ব্ৰাহ্মণ হয়। নিজকে ব্ৰাহ্মণ বুলি বুজানে নে সেইটোও পাহৰি যোৱা? ব্ৰাহ্মণে নিজৰ কুল কেতিয়াও নাপাহৰে। তোমালোকেও এইটো নিশ্চয় স্মৃতিত ৰখা উচিত যে আমি ব্ৰাহ্মণ। এটা কথা স্মৃতিত ৰাখিলেও নাওঁ পাৰ হৈ যাব। সংগমতে তোমালোকে নতুন-নতুন কথা শুনিবলৈ পোৱা সেয়েহে তাৰ চিন্তন চলিব লাগে, যাক বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰা বুলি কয়। তোমালোক হৈছা ৰূপ-বসন্ত (জ্ঞানী-যোগী)। তোমালোক আত্মাত সকলো জ্ঞান ভৰাই দিয়া হয় গতিকে ৰক্ত ওলাব লাগে। নিজকে এনেকৈ বুজিব লাগে যে মই সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ। কোনোৱেতো এইটোও বুজি নাপায়। যদি নিজকে সংগমযুগী বুলি বুজা তেন্তে সত্যযুগী বৃক্ষ দৃষ্টিগোচৰ হ'ব আৰু অপাৰ আনন্দিত হৈও থাকিব। পিতাই যি বুজায় সেয়া ভিতৰি ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) হৈ থাকিব লাগে। আমি সংগমযুগত আছোঁ, এইটোও তোমালোকৰ বাদে আন কোনেও গম নাপায়। সংগমযুগৰ শিক্ষাই বহু সময়ো লয়। নৰৰ পৰা নাৰায়ণ, নৰকবাসীৰ পৰা স্বৰ্গবাসী হোৱাৰ এয়াই একমাত্ৰ শিক্ষা। এইটো স্মৃতিত থাকিলেও আনন্দিত হৈ থাকিব। - আমিযে দেৱতা স্বৰ্গবাসী হ'মগৈ। সংগমযুগবাসী হ'লেহে স্বৰ্গবাসী হ'বগৈ। আগতে নৰকবাসী আছিল। সেয়েহে অৱস্থা একেবাৰে লেতেৰা আছিল, বেয়া কাম কৰিছিল। এতিয়া সেইবোৰ আঁতৰাব লাগে। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা স্বৰ্গবাসী হ'ব লাগে। কাৰোবাৰ স্ত্ৰী মৰিলে, তেতিয়া তোমালোকে সোধা - তোমাৰ যুগল ক'ত আছে? তেতিয়া ক'ব - তেওঁ স্বৰ্গবাসী হৈ গ'ল। স্বৰ্গ কি বস্তু, তেওঁলোকে নাজানে। যদি স্বৰ্গবাসীয়ে হ'ল তেন্তে আনন্দিত হ'ব নালাগে জানো। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে এই কথাবোৰ জানা। অন্তৰত বিচাৰ চলিব লাগে - আমি বৰ্তমান সংগমত আছোঁ, পাৱন হৈ আছোঁ। স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পিতাৰ পৰা লৈ আছোঁ। এইটো বাৰে-বাৰে স্মৃতিলৈ আনিব লাগে, পাহৰিব নালাগে। কিন্তু মায়াই পাহৰাই একদম কলিযুগী কৰি দিয়ে। কৰ্মকাণ্ড এনেকুৱা, যেন একদম কলিযুগী। সেই সীমাহীন আনন্দ নাথাকে। চেহেৰা যেন মৰা মানুহৰ দৰে। পিতায়ো কয় - সকলো কাম চিতাত বহি জ্বলি মৃতকৰ দৰে হৈ গ'ল। তোমালোকে জানা আমি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'মগৈ গতিকে অপাৰ আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে সেয়েহে গায়নো আছে অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ অনুভৱ গোপ-গোপীসকলক সোধা। তোমালোকে নিজৰ অন্তৰক সোধা - আমি সেইটো অনুভূতিত থাকোনে? তোমালোকৰ ঈশ্বৰীয় মিছন নহয় জানো। ঈশ্বৰীয় মিছনে কি কাম কৰে? প্ৰথমেতো শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ, ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলে। আমি ব্ৰাহ্মণ হওঁ - এইটো কেতিয়াও পাহৰিব নালাগে। সেই ব্ৰাহ্মণেতো তৎক্ষণাত কৈ দিয়ে - আমি ব্ৰাহ্মণ। তেওঁলোকতো হৈছে কোষৰ পৰা ওপজা সন্তান (ব্ৰাহ্মণ)। তোমালোক হৈছা মুখ বংশাৱলী। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ বহুত নিচা থাকিব লাগে। গায়নো আছে - ব্ৰহ্মা ভোজন....। তোমালোকে যেতিয়া আনক ব্ৰহ্মা ভোজন খাবলৈ দিয়া তেতিয়া কিমান আনন্দিত হয়। আমাৰ পবিত্ৰ ব্ৰাহ্মণৰ হাতৰ ভোজন খায়। মন-বচন-কৰ্ম পবিত্ৰ হ'ব লাগে। কোনো অপবিত্ৰ কৰ্ম কৰিব নালাগে। সময়তো লাগিবই। জন্মতে কোনো হৈ নাহে। গায়নো আছে চেকেণ্ডত জীৱন মুক্তি, পিতাৰ সন্তান হ'ল আৰু উত্তৰাধিকাৰ পালে। এবাৰ চিনি লৈ ক'লে - এওঁ প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা। ব্ৰহ্মা শিৱৰ সন্তান। নিশ্চয় হোৱাৰ লগে লগে উত্তৰাধিকাৰী হৈ যায়। ইয়াৰ পাছত যদি কোনো অকৰ্তব্য কৰে তেন্তে শাস্তি বহুত খাব লাগিব। যেনেকৈ কাশী কলৱণ (কাশীত গৈ কুঁৱাত জাহ যোৱা)ৰ বিষয়ে বুজাইছে। শাস্তি থালে হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি হৈ যায়। মুক্তিৰ বাবেই কুঁৱাত জাপ দিছিল। ইয়াততো তেনেকুৱা কথা নাই। শিৱবাবাই সন্তানসকলক কয় - মামেকম (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। কিমান সহজ। তথাপি মায়াৰ চক্ৰ চলি যায়। তোমালোকৰ এই যুদ্ধ বহু সময় ধৰি চলে। বাহুবলৰ যুদ্ধ ইমান সময় নচলে। তোমালোকতো যেতিয়াৰ পৰা আহিছা, যুদ্ধ চলি আছে। পুৰণাসকলৰ সৈতে কিমান যুদ্ধ হয়, নতুন যিসকল আহিব তেওঁলোকৰ সৈতেও হ'ব। সেই যুদ্ধতো মৃত্যু বৰণ কৰি থাকে, অন্য ভৰ্তি হৈ থাকে। ইয়াতো মৃত্যু

হয়, বুদ্ধিও হৈ থাকে। বৃক্ষ ডাঙৰতো হ'বই। পিতাই মিঠা-মিঠা সন্তানসকলক বুজায় - এইটো স্মৃতিত থকা উচিত, তেওঁ পিতাও হয়, চুপ্ৰিম শিক্ষকো হয়, সংগুৰুও হয়। কৃষ্ণকতো সংগুৰু পিতা, শিক্ষক বুলি কোৱা নহয়।

তোমালোকৰ সকলোৰে কল্যাণ কৰাৰ আগ্ৰহ থাকিব লাগে। মহাৰথী সন্তানসকল সেৱাত ব্ৰতী হৈ থাকে। তেওঁলোকতো বহুত আনন্দিত হৈ থাকে। য'ৰ পৰাই নিমন্ত্ৰণ পায়, দৌৰি যায়। প্ৰদৰ্শনী সেৱাৰ কমিটিতো ভাল-ভাল সন্তানসকলক নিৰ্বাচন কৰা হয়। তেওঁলোকক সেৱা কৰি থাকিবলৈ নিৰ্দেশনা দিয়া হয় তেতিয়াহে মানুহে ক'ব যে এওঁলোক ঈশ্বৰীয় মিছনৰ ভাল সন্তান। পিতাও আনন্দিত হ'ব এওঁতো বহুত ভাল সেৱা কৰে। নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে - মই সেৱা কৰোনে? এনেকৈ কোৱা হয় - অন গড্ ফাদাৰলি চাৰ্ভিচ (ঈশ্বৰ পিতাৰ সেৱাত)। গড্ ফাদাৰৰ (ঈশ্বৰ পিতাৰ) সেৱা কি? বচ, সকলোকে এইটোৱে বাৰ্তা দিয়া - মনমনাভৱ। আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞানতো বুদ্ধিত আছেই। তোমালোকৰ নামেই হৈছে - স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী। গতিকে তাৰ চিন্তন চলিব লাগে। স্বদৰ্শন চক্ৰ জানো ৰৈ যায়। তোমালোক হৈছা চৈতন্য লাইট হাউচ (প্ৰকাশ কুঞ্জ)। তোমালোকৰ মহিমা বহুত গায়ন কৰা হয়। বেহদৰ পিতাৰ গায়নো তোমালোকে বুজি পোৱা। তেওঁ হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ পতিত-পাৱন, গীতাৰ ভগৱান। তেৱেঁই জ্ঞান আৰু যোগবলৰ দ্বাৰা এই কাৰ্য কৰায়, ইয়াত যোগবলৰ বহুত প্ৰভাৱ আছে। ভাৰতৰ প্ৰাচীন যোগ অতি বিখ্যাত। সেয়া তোমালোকে এতিয়া শিকা। সন্ন্যাসীসকলতো হৈছে হঠযোগী, তেওঁলোকে পতিতক পাৱন কৰি তুলিব নোৱাৰে। জ্ঞান একমাত্ৰ পিতাৰহে আছে। জ্ঞানৰ দ্বাৰাই তোমালোকে জন্ম লোৱা। গীতাকে মাতা-পিতা বুলি কোৱা হয়, মাতা-পিতা নহয় জানো। তোমালোক হৈছা শিৱবাবাৰ সন্তান আকৌ মাতা-পিতা নালাগিব জানো। মনুষ্যহিতো কে থাকে কিন্তু কিবা বুজি পায় জানো। পিতাই বুজায় - ইয়াৰ অৰ্থ কিমান গুট। গড্ ফাদাৰ বুলি কোৱা হয়, আকৌ মাতা-পিতা বুলি কিয় কয়? পিতাই বুজাইছে - যদিও সৰস্বতী আছে কিন্তু বাস্তৱত সঁচা মাদাৰ (মাতৃ) হৈছে ব্ৰহ্মপুত্ৰ। সাগৰ আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰ আছে, প্ৰথমে এওঁৰ সংগম হয়। বাবা এওঁৰ দেহত প্ৰৱেশ কৰে। এয়া কিমান সূক্ষ্ম কথা। বহুতৰে বুদ্ধিত এই কথাবোৰ নাথাকে যে চিন্তন কৰিব। একেবাৰে কম বুদ্ধিৰ, কম পদৰ অধিকাৰী। তেওঁলোকৰ কাৰণে পিতাই তথাপি কয় - নিজক আত্মা বুলি বুজা। এইটো সহজ নহয় জানো। আমাৰ আত্মাসকলৰ পিতা হৈছে পৰমাত্মা। তেওঁ তোমালোক আত্মাসকলক কয় - মামেকম স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। এইটো হৈছে মুখ্য কথা। ভোদা (কম) বুদ্ধিৰ সকলে গভীৰ কথাবোৰ বুজিব নোৱাৰে সেয়েহে গীতাতো আছে - মনমনাভৱ। সকলোৱে লিখে - বাবা, স্মৃতিৰ যাত্ৰা বহুত কঠিন। বাৰে বাৰে পাহৰি যাওঁ। কোনোবা নহয় কোনোবা পইন্টত হাৰি যাওঁ। এয়া হৈছে বক্সিং-মায়া আৰু ঈশ্বৰীয় সন্তানৰ। এই কথা কোনেও নাজানে। বাবাই বুজাইছে - মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ কৰ্মতীত অৱস্থা পাব লাগে। প্ৰথমে তোমালোক কৰ্ম সম্বন্ধত আহা। তাত থাকি-থাকি আকৌ আধাকল্পৰ পাছত তোমালোক কৰ্ম বন্ধনত আহি গ'লা। প্ৰথমে তোমালোক পবিত্ৰ আত্মা আছিল। কৰ্মবন্ধন সুখৰো নাছিল, দুখৰো নাছিল, পুনৰ সুখৰ সম্বন্ধলৈ আহিলা। এয়াও এতিয়াহে তোমালোকে বুজি পোৱা - আমি সম্বন্ধত আছিলোঁ, এতিয়া দুখত আছোঁ পুনৰ নিশ্চয় সুখত থাকিমগৈ। যেতিয়া নতুন সৃষ্টি আছিল তেতিয়া মালিক আছিল, পবিত্ৰ আছিল, এতিয়া পুৰণি সৃষ্টিত পতিত হৈ গ'লা। আকৌ আমিযে দেৱতা হ'মগৈ, তেন্তে এইটো স্মৃতিলৈ আনিব লাগে নহয় জানো।

পিতাই কয় - মোক স্মৃতিত ৰাখিলে তোমালোকৰ পাপ ভস্ম হ'ব, তোমালোক মোৰ ঘৰলৈ আহি যাবা। শান্তিধাম হৈ সুখধামলৈ আহি যাবা। প্ৰথমতে যাব লাগিব ঘৰলৈ, পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক পবিত্ৰ হৈ যাবা, মই পতিত-পাৱনে তোমালোকক পবিত্ৰ কৰি আছোঁ - ঘৰলৈ আহিবলৈ। এনেকৈ নিজৰ লগত কথা পাতিব লাগে। যথার্থতে এতিয়া চক্ৰ পূৰা হৈছে, আমি ইমান জন্ম ললোঁ। এতিয়া পিতা আহিছে পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তুলিবলৈ। যোগবলৰ দ্বাৰাহে পাৱন হ'বগৈ। এই যোগবল বহুত প্ৰসিদ্ধ হয়, যি পিতাইহে শিকাৰ পাৰে। ইয়াত শৰীৰেৰে একো কৰাৰ দৰকাৰ নাই। গতিকে গোটেই দিন এই কথাবোৰৰ চিন্তন চলিব লাগে। একান্তত য'তেই বহা অথবা যোৱা, বুদ্ধিত যাতে এয়াই চলি থাকে। একান্ত স্থান বহুত আছে, ওপৰৰ চাদত ভয়ৰ কোনো কাৰণ নাই। আগতে তোমালোক ৰাতিপুৱা মুৰুলী শূনাৰ পাছত পাহাৰলৈ গৈছিল। যি শুনিলা সেয়া চিন্তন কৰিবলৈ পাহাৰত গৈ বহিছিল। যিসকল জ্ঞানৰ চৌখিন (আগ্ৰহী) হ'ব, তেওঁলোকেতো নিজৰ মাজত জ্ঞানৰ কথাই আলাপ কৰিব। জ্ঞান নাথাকিলে তেন্তে পৰচিন্তন কৰি থাকিব। প্ৰদৰ্শনীত তোমালোকে কিমানক এই পথ দেখুৱাই দিয়া। বুজি পোৱা যে আমাৰ ধৰ্ম বহুত সুখ দিওঁতা হয়। আন ধৰ্মাৱলম্বীক কেৱল ইমানেই বুজাব লাগে যে পিতাক স্মৰণ কৰা। এনেকৈ ভাবিব নালাগে যে এওঁ মুছলমান, মই অমুক হওঁ। নহয়, আত্মাক চাব লাগে, আত্মাক বুজাব লাগে। প্ৰদৰ্শনীত বুজাওঁতে এইটো অভ্যাস থাকিব লাগে - মই আত্মাৰূপী ভাইক বুজাই আছোঁ। এতিয়া আমি পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰি আছোঁ। নিজক আত্মা বুলি বুজি ভাইসকলক জ্ঞান দিওঁ - এতিয়া পিতাৰ ওচৰলৈ ব'লা, বহুত সময় আঁতৰি থাকিলা। সেইখন হৈছে শান্তিধাম, ইয়াততো কিমান অশান্তি-দুখ আদি আছে। এতিয়া পিতাই কয় নিজকে আত্মা বুলি বুজাৰ অভ্যাস কৰা তেতিয়া নাম, ৰূপ, দেহ সকলো পাহৰি যাবা। অমুক মুছলমান,

এনেকৈ কিয় ভাবা? আত্মা বুলি বুজি আনক বুজোৱা। বুজিব পাৰি - এই আত্মাটি ভাল নে বেয়া। আত্মাৰ বাবেই কোৱা হয় - বেয়াৰ পৰা দূৰৈত থাকিব লাগে। এতিয়া তোমালোক হৈছা বেহদৰ পিতাৰ সন্তান। ইয়াত ভূমিকা ৰূপায়ণ কৰিলোঁ এতিয়া আকৌ উভতি যাব লাগে, পাৱন হ'ব লাগে। পিতাক নিশ্চয় স্মৰণ কৰিব লাগে। পবিত্ৰ হ'লেহে পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক হ'বগৈ। মুখৰে প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে। পিতামো কয় প্ৰতিজ্ঞা কৰা। পিতাই যুক্তিও শুনায় যে তোমালোক আত্মা ভাই-ভাই হোৱা আকৌ যেতিয়া শৰীৰত আহা তেতিয়া ভাই-ভনী হোৱা। ভাই-ভনী কেতিয়াও বিকাৰত যাব নোৱাৰে। পবিত্ৰ হৈ পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হৈ যাবগৈ। এইটো বুজোৱা হয় - মায়াৰ হাতত পৰাজয় হ'লে পুনৰ উঠি থিয় হৈ যোৱা (আগবাঢ়া)। যিমানে আগবাঢ়ি যাবা সিমানে প্ৰাপ্তি হ'ব। লোকচান আৰু জমাতো হৈয়ে থাকে নহয় জানো। আধাকল্প জমা আকৌ পাছত ৰাৱণ ৰাজ্যত নোহোৱা হৈ যায়। হিচাপ আছে নহয় জানো। জিকিলে জমা, হাৰিলে লোকচান। সেয়েহে নিজকে ভালকৈ পৰীক্ষা কৰিব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক সন্তানসকল আনন্দিত হ'বা। তেওঁলোকেতো কেৱল মহিমাহে কৰে, বুজি একোৱে নাপায়। নুবুজাকৈয়ে সকলোবোৰ কৰি থাকে। তোমালোকেতো পূজা আদি একো নকৰা। বাকী মহিমাতো কৰিবা নহয় জানো। সেই এজন পিতাৰ গায়ন হৈছে অব্যভিচাৰী। পিতা আহি তোমালোক সন্তানসকলক নিজে পঢ়ায়। তোমালোকে একো প্ৰশ্ন সোধাৰো দৰকাৰ নাই। চক্ৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। বুজিব লাগে- কেনেকৈ আমি মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হওঁ আৰু আকৌ পৰাজিত হওঁ। পিতাই বুজায় হাৰিলে এশ গুণ দণ্ড পাব। পিতাই কয়- সৎগুৰুৰ নিন্দা নকৰাবা, নহ'লে তিষ্ঠি থাকিব (উচ্চ পদ পাব) নোৱাৰিবা। এয়া হৈছে সত্য নাৰায়ণৰ কথা, এয়া কোনেও নাজানে। গীতা বেলেগ, সত্য নাৰায়ণৰ কথা বেলেগ কৰি দিলে। নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বলৈকে এইখন গীতা।

পিতাই কয় মই তোমালোকক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ কথা শুনাওঁ, এইখনক গীতা বুলিও কয়, অমৰনাথৰ কথা বুলিও কয়। তৃতীয় নেত্ৰ পিতাইহে দিয়ে। এইটোও বুজি পোৱা আমি দেৱতা হ'মগৈ সেয়েহে গুণো নিশ্চয় লাগিব। এই সৃষ্টিত কোনো বস্তুৰে সদায় স্থায়ী হৈ নাথাকে। সদায় স্থায়ী একমাত্ৰ শিৱবাবাই হয়, বাকীতো সকলো তললৈ আহিবই লাগিব। কিন্তু তেওঁৰ সংগমত আহে, সকলোকে উভতাই লৈ যায়। পুৰণা সৃষ্টিৰ আত্মাসকলক নতুন সৃষ্টিলৈ লৈ যাবলৈ কোনোবাতো নিশ্চয় লাগিব। সেয়েহে ড্ৰামাত এই সকলো ৰহস্য আছে। পিতা আহি পবিত্ৰ কৰি তোলে, কোনো দেহধাৰীকে ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰি। এই সময়ত পিতাই বুজায়, আত্মাৰ ডেউকা ভাগি আছে সেয়েহে উৰিব নোৱাৰে। পিতা আহি জ্ঞান আৰু যোগৰ ডেউকা দিয়েহি। যোগবলেৰে তোমালোকৰ পাপ ভস্ম হৈ যাব, পুণ্য আত্মা হৈ যাবগৈ। প্ৰথমে-প্ৰথমেতো পৰিশ্ৰমো কৰিব লাগে, সেয়েহে পিতাই কয় - মামেকম স্মৰণ কৰা, চাৰ্ট (খতিয়ন) ৰাখা। যাৰ চাৰ্ট ভাল হ'ব, তেওঁ লিখিব আৰু তেওঁ আনন্দিত হ'ব। এতিয়া সকলোৱে পৰিশ্ৰম কৰে, চাৰ্ট নিলিখিলে যোগৰ ধাৰ নাথাকিব। চাৰ্ট লিখিলে বহুত লাভ হয়। চাৰ্টৰ লগতে পইণ্টো লাগিব। চাৰ্টত দুয়োটাই লিখিবা - সেৱা কিমান কৰিলা আৰু স্মৰণ কিমান কৰিলা? পুৰুষাৰ্থ এনেকৈ কৰিব লাগে যাতে অন্তিমত কোনো বস্তুৰে স্মৃতিত নাহে। নিজকে আত্মা বুলি বুজি পুণ্য আত্মা হৈ যাওঁ- এইটো পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। ভালবাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) একান্তত জ্ঞানৰ মনন-চিন্তন কৰিব লাগে। স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকি, মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ কৰ্মভীত অৱস্থা পাব লাগে।

(2) যিকোনো লোকে জ্ঞান শুনোৱাৰ সময়ত বুদ্ধিত যাতে এইটো থাকে যে মই আত্মা ভাইক জ্ঞান শুনাই আছোঁ। নাম, ৰূপ, দেহ সকলো পাহৰি যাব লাগে। পাৱন হোৱাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰি, পাৱন হৈ নতুন সৃষ্টিৰ মালিক হ'ব লাগে।

বৰদান:

অথগু যোগৰ বিধিৰ দ্বাৰা অথগু পূজনীয় হওতা শ্ৰেষ্ঠ মহান আত্মা হোৱা

আজিকালি যিসকলে নিজকে মহান আত্মা বুলি কয় তেওঁলোকৰ নাম 'অথগুানন্দ' আদি ৰাখে কিন্তু সকলোতে অথগু স্বৰূপতো তোমালোকেহে হোৱা - আনন্দতো অথগু, সুখতো অথগু.... মাত্ৰ সংগদোষত নাহিবা, আনৰ অৱগুণ দেখি, শুনি ড'ন্ট কেয়ৰ কৰা (মনোযোগ নিদিবা) তেতিয়া এইটো বিশেষত্বৰে অথগু যোগী হৈ যাব। যি অথগু যোগী হয় তেওঁ অথগু পূজনীয় হয়। গতিকে তোমালোক এনেকুৱা মহান আত্মা হোৱা যি আধাকল্প নিজে পূজ্য স্বৰূপত থাকা আৰু আধাকল্প তোমালোকৰ জড় চিত্ৰৰ পূজন হয়।

স্লোগান: দিব্য বুদ্ধিয়েই হৈছে চাইলেম (শান্তি) শক্তিৰ আধাৰ।
!! ওঁম্ শান্তি !!

ॐ शान्ति!!

অব্যক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমৱৰ্ক

অব্যক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰিবৰ কাৰণে সদায় স্মৃতিত থাকিব লাগে যে "সমস্যাবোৰক দূৰতে আঁতৰাই পঠাব লাগে সম্পূৰ্ণতাক সমীপত আনিব লাগে।" তাৰ কাৰণে যিকোনো ঈশ্বৰীয় মৰ্যাদাত অমনোযোগী নহ'বা, আসুৰি মৰ্যাদা বা মায়াকৰ প্ৰতি অমনোযোগী হোৱা। সমস্যাৰ সন্মুখীন হোৱা তেতিয়া সমস্যা সমাপ্ত হৈ যাব।